

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 491 ■ 8 Temmuz 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

Hırsıza da ırkçılar koalisyonununun adayına da oy yok!
10 Ağustos'ta oyumuz halkların kardeşliğine

**DEĞİŞİME!
BARIŞA!
ÖZGÜRLÜĞE!
EŞİTLİĞE!**

Oylar Selahattin Demirtaş'a!

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi

Özgürlük işçilerle gelecek!

Kürtler Kürtçe konuşur!

**Ermeni soykırımını
tanıyacaksınız!**

Savaşa hayır!

**Kadın cinayetlerini
durduralım!**

LGBTİ bireylere özgürlük!

İrkçılığa DurDe!

**Küresel ısınmayı
durduralım!**

Nükleere hayır!

Bariş! Ajiti!

Özgürlük istiyoruz!

Darbelere hayır!

Öcalan'a özgürlük!

Yolsuzluğu da

Ergenekon'u da AK'lama!

Yetmez ama evet!

**Ne AKP liberalizmi ne
CHP-MHP milliyetçiliği!**

Oyları bölme oylar HDP'ye!

**Derelere, ormanlara,
parklara, kentlere dokunma!**

**Ekmeleddin
İhsanoğlu neden
kazanamaz?**

sayfa 3

**Mısır'da darbe karşıtı 54
kadına tecavüz edildi**

sayfa 3

**İklimi değil,
sistemi değiştir!**

sayfa 4-5

**Reform mu
devrim mi?**

sayfa 6

BARIŞ İÇİN OYUMUZ SELAHATTİN DEMİRTAŞ'A

Unuttunuz mu, MHP faşisttir!

“Bundan sonra toparlar” diyoruz her seferinde ama bu solun toparlaması mümkün değil. “Bundan daha fazla dibe batamaz” diyoruz ama dibe batmakta sınır tanımayan solcularla karşı karşıyayız.

30 Mart seçimlerinde, solculuğu, sosyalistliği Sarıgülçülükle sınırlıyor diye sinirleniyorduk ki, bir de baktık Mansur Yavaş isimli su katılmamış faşisti destekliyorlar. Evet. Kendine solcu diyenlerin bir kısmı Ankara’da faşist bir adayı destekledi. Belki geçici bir hafıza kaybıdır diye teselli ederken kendimizi, şimdi de CHP ve MHP’nin ortak cumhurbaşkanı adayını destekliyorlar. Bunlar utanmıyor. Sosyal medyada, gazete köşelerinde alttan alta Ekmeleddin İhsanoğlu kampanyası yapıyorlar.

Bundan sonra, bu guruplara solcu denilemez artık! Sosyalist İşçi sayfalarında ulusalcı sosyalist diyorduk, daha ağır bir suçlama aklımıza gelmiyordu. Ama artık faşist partiyle ittifak halindedir. Evet, unutmamak zorundayız, MHP faşist bir partidir. Dünyadaki en kitlesel faşist partidir üstelik. Tarihinde en çok cinayet olan faşist partidir. 1970’ler boyunca 16 Mart katliamından 7 TİP’linin öldürülmesine, Maraş ve Çorum katliamlarından Kürtlere yönelik savaşta devletle ve devletin tüm derin yapılanmasıyla aktif işbirliğine kadar, sendikacılar, kadınlar, gençler üzerinde terör estiren bir örgütlenmedir. Bugünkü MHP bu tarihiyle gurur duyan kadroların partisidir.

Ellerini işçilerin kanıyla yıkayan bir parti. Bu parti değişmiş değil. Bugün her an sokakta saldırmıyor. Saldırması gerekmiyor çünkü. Saldırmadan büyüyor, örgütleniyor ve sıranın kendisine gelmesi için hazırlık yapıyor.

Bugün, Kürt sorununun çözümünün en tehlikeli düşmanı faşist MHP’dir! Mecliste çözüm sürecinde müzakereyi düzenleyen yasa gündeme geldiğinde çıldıranlar bu partinin üyeleridir. Ermenilere düşman parti faşist MHP’dir! Hrant Dink’i Agos önüne gidip, “Bir gece ansızın gelebiliriz” sloganıyla ilk tehdit eden faşist MHP’nin İstanbul üyeleridir. Şimdi, kendisine solcu diyen bazıları, anti Erdoğanlıklarını nedeniyle, MHP’nin adayını destekleyecek.

İkinci turda HDP Ekmeleddin İhsanoğlu’nu desteklesin diye basın yapıyorlar. Kürtlerin düşük profile bir aday çıkartacağını iddia ediyorlardı, Selahattin Demirtaş adaylığını açıklayınca utanmadan, “İkinci turda ne yapacaksınız” diye soruyorlar. Faşistlerle iş birliği yapmanın dayanılmaz karanlığındalar.

Bazıları da HDP’ye ortak aday çıkartma önerisi yaparken, adayın Kürt olmamasını şart koşabiliyor. Yazık. Bütün bunlar solculuk adına yapılıyor. Yazık. Bunları yapanlar, solcu sanılıyor.

Bizim mücadelemizin ilk etabı 10 Ağustos’a kadar. 10 Ağustos’a kadar alacağı her oy Türk milliyetçiliğine darbe vuracak olan Selahattin Demirtaş etrafında kitlesel bir kampanya öreceğiz. Bu, halkların kardeşliğinin ama eşit koşullarda kardeşliğinin örüleceği bir kampanya olacak. Bu kampanyanın hemen yanı sıra kaçınılmaz olarak, MHP’nin faşist olduğunu ve derhal kapatılması gerektiğini anlatan kampanyayı örgütleyeceğiz.

Kapatılması gereken faşist, ırkçı bir partinin adayını destekleyen, en azından ikinci turda yeni bir “bas geç” kampanyasını örgütlemek için bugünden hazırlık yapanları ve insanları MHP-CHP adayına oy vermeye zorlamak için çabalayanları da teşhir etmeyi sürdüreceğiz.

Bu sayıda katkıda bulunanlar:

Arife Köse, Anıl Yüksel, Can İrmak Özınanır, Ersin Tek, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Nuran Yüce, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Volkan Akyıldırım.

Ropörtaj

“İkinci turda da adayımız Demirtaş”

HDP MYK üyesi Arife Köse ile cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerine konuştuk.

HDP olarak neden Selahattin Demirtaş’ı aday gösterdiniz? Diğer adaylardan

nasıl bir farkı var Demirtaş’ın?

Aslında bu cumhurbaşkanlığı seçimleri adayların birey olarak özelliklerinden ziyade hem bu makamın ne anlama geldiğini tartışmak hem de nasıl bir Türkiye’de yaşamak istediğimizle ilgili.

Dolayısıyla biz Selahattin Demirtaş’ı aday gösterirken aynı zamanda bu noktaları da

göz önünde bulundurduk. Cumhurbaşkanlığı eğer gerçekten cumhurun temsil edildiği bir makam olacaksa bu topraklarda yaşayan tüm halkları, demokrasiyi, barışı temsil etmelidir. Erdoğan ve İhsanoğlu’nun bunu yapamayacağı çok açık. Demirtaş bu ülkede yaşayan bütün halkları, barışı, demokrasiyi ve değişimi temsil eden isim

olduğu için kendisini seçtik.

En çok tartışılan konulardan birisi de ikinci turda HDP’nin tavrının ne olacağı. HDP ikinci turda ne yapmayı planlıyor?

Bu sorunun kendisi yanlış aslında. Bu soruyu soranlar Demirtaş’ın ikinci tura kalamayacağı öngörüsünden yola çıkıyorlar. Neden? Biz Demirtaş’ın ikinci tura kalabi-

leceği iddiasındayız.

Dolayısıyla ikinci turda ne yapacağımızı soranlara yanıtımız yine adayımızın Demirtaş olduğu şeklindedir. Hiçbir koşulda ne Erdoğan ne de İhsanoğlu bizim tercihimiz olamaz. Çünkü biz cumhurbaşkanlığı seçimindeki tercihlerimizi ilkeler üzerinden belirliyoruz.

Hırsıza da ırkçıya da oy yok!

Ekmeleddin İhsanoğlu neden kazanamaz?

CHP ve MHP’nin çatı adayı olarak cumhurbaşkanlığına aday olan Ekmeleddin İhsanoğlu, politik gündem hakkında net hiçbir politik tutum takınmayarak sıradan bir bürokrat olduğunu göstermeye başladı. Bir yandan “Çözümde yeni olmayan insan savaştan yanadır demektir. Barıştan yeni olmayan insan ölümden yanadır. Biz barış istiyoruz” diyerek İngiltere’nin IRA ile yaptığı barış modelini önerirken, ertesi gün “ben devletin ve milletin birliğine, bütünlüğüne bekçiyim” diyerek sıradan milliyetçi argümanları tekrarlayabiliyor. Daha önce de 12 Eylül Anayasası’nın değiştirilemez maddelerini savunmuştu.

İlk sokak ziyaretinde Gezi Parkı’na da giderek CHP’nin ulusalcı kanadından yükselen muhalefete karşılık vermeye çalışan İhsanoğlu, daha önce “Gezi’nin başlangıç noktasını anlayışla karşılıyorum fakat sonra aldığı şekil beni rahatsız etti. Orada gelip arabaları yakmak, dükkânları yağmalamak ateşe vermek; bunlar kabul edilecek şey değil” demişti.

Bir yandan “Cemveleri taleplerine sempati ile bakıyorum” derken, bir yandan Sivas ve Maraş katliamlarının katillerinin üye olduğu faşist BBP ve MHP’den destek alıyor. İhsanoğlu, 200 bin kişinin ölümüne yol açan Darfur’daki katliamların sorumlusu olan darbeci Ömer El-Beşir’i savunarak, Uluslararası Ceza Mahkemesi’nin El Beşir hakkında verdiği “soykırmacı” kararını eleştirmişti. Erdoğan ise El Beşir’e

sahip çıkarak “Müslüman soykırım yapmaz” demişti.

Cumhurbaşkanlığı makamının ülke siyasetinde büyük bir yeri yok, ancak seçimler önümüzdeki genel seçimlere hazırlık olması açısından önemli. Erdoğan, daha önce Özal’ın yaptığı gibi kukla bir Başbakan seçtirerek aktif siyasette kalacağını belli etti. Erdoğan, Roboski’den Gezi’ye devlet şiddetinin yanarında tavrı alan, uyguladığı neoliberal politikalar nedeniyle Soma madenci katliamı gibi iş cinayetlerinden sorumlu olan, 3. Havaalanı, 3. Köprü, HES’ler ve nükleer projeleri ile çevre katliamına imza atan bir burjuva adayı. İhsanoğlu ise Erdoğan’ın politikalarından rahatsız olan diğer sermaye gruplarının biraz olsun Erdoğan’ı dengelemek istemelerini temsil eden bir aday.

İhsanoğlu, faşist partilerle (MHP-BBP) milliyetçi CHP’nin ortak sağ adayı. İhsanoğlu’nun kariyeri devlet bürokrasisine hizmet görevleri ile dolu. Oysa

AKP yıllardır en büyük desteği bürokrasiye karşı mücadele ettiği görünümü ile alıyor. Bu mücadelenin destek bulduğunu bilen Erdoğan, Kılıçdaroğlu’na ise “genel müdür” diyerek bürokratlığı ön plana çıkarıyor. En son, boşuna değil, İhsanoğlu için de “monşer” dedi. Bürokrasi, AKP’ye oy veren işçi sınıfının gözünde onları aşağılayan, kuyruklarda bekleten, kendilerini cahil olmakla suçlayan bir yapı.

İslamcı geçmişi nedeniyle İhsanoğlu’nun oy alacağını zannedenler yanılıyorlar. İşçi sınıfının genişçe bir kısmı için Erdoğan sadece muhafazakâr olduğu için değil, devlet bürokrasisini geriletirerek 2001 krizi sonrası ekonomik istikrarı sağladığı için destek alıyor. Erdoğan’ı geçebilecek bir aday, ancak onun tabanındaki kitleleri kazanabilecek net politik hatta sahip birisi olabilir. Sadece Erdoğan olmasın diyerek ortaya çıkarılacak bir aday ise ancak CHP’yi faşist MHP’nin politik hattına kazanıyor.

Erdoğan ve İhsanolu zenginleri temsil ediyor

Cumhurbaşkanlığı adaylarından Erdoğan mal varlığını açıkladı; Güneysu’da 10.000 TL değerinde 2.000 metrekare arsa, 234.000 TL değerinde bir otomobil, bankadaki 4.400.000 TL ve 200.000 \$ ve alacaklı olduğu 500.000 TL. Tabii bu oldukça yetersiz bir mal beyanı; çünkü Erdoğan’ın oğullarının, kızının, eşinin mal varlığı bu tabloda yok. Aldıkları gemicikler, evde tuttıkları sıfırlanamayacak kadar çok para bu beyanda eksik. Kasımpaşalı bir yoksul olan Erdoğan, bu zenginleşmeyi siyasi kariyerine ve iktidarı dönemindeki rant, yolsuzluk ve rüşvet ilişkilerine borçlu.

Bürokrasinin nimetlerinden faydalanmış olan Ekmeleddin İhsanoğlu’nun

Cumhurbaşkanlığı seçim sürecinin bir parçası olarak yaptığı mal beyanına göre, kendisinin ve eşinin İstanbul’da 9 dairesi, bankada ise 3,5 milyon doları ile 240 bin TL nakdi var. Faşist parti MHP ve BBP’nin destek verdiği İhsanoğlu, henüz yoksulluğa, patronlara veya neoliberalizme karşı herhangi bir açıklama yapmış değil.

Sermayenin adaylarına karşı Kürt özgürlük hareketinin içinden gelen Selahattin Demirtaş’ın ise, Diyarbakır’da bir evi ve bir hukuk bürosu bulunuyor. Parti çalışmalarında makam aracı olarak kullanılan 2 adet Audi marka otomobili de beyan eden Demirtaş’ın, eşi üzerine bir de Skoda marka otomobili var.

Mısır'da darbe karşıtı 54 kadına tecavüz edildi

Mısır'da 2011 Ocak ayında başlayan devrim, kadınlar açısından ayrı bir önem taşıyordu. Mücadelelerinin hedefi diktatörlükle sınırlı değildi. Aynı zamanda Tahrir Meydanı'nı dolduranların cinsiyetçiliğiyle de mücadele ediyorlardı. Hiçbir zaman meydanı boş bırakmayan kadınlar, polisler tarafından bekâret testine zorlanırken, aynı meydanı paylaştıkları insanlar tarafından aşağılamaya, şiddete, tacize ve tecavüze maruz kalıyorlardı.

Mübarek devrildikten sonra, askerî yönetim görevi aldığı dönemde yapılan eylemlerde kadınlar yine ön saftaydı. Mursi döneminde de, darbeden sonra da durum değişmedi. Yaklaşık 2 bin insanın öldürüldüğü, 20 bin kişinin tutuklandığı ve bin kadının idamla yargılandığı darbe döneminin en ağır acılarını yine kadınlar çekiyor.

Darbe Karşıtı Kadınlar Hareketi ve bağımsız insan hakları örgütleri, 54 darbe karşıtı kadın mahkûmun buldukları emniyet birimlerinde tecavüze uğradığını, bazılarının hamile olduğunu, bazılarının ise kürtaj yaptırdığını belgeledi. Aynı kaynaklar, iki kadının aynı gün içerisinde 14 kişinin tecavüzüne uğradığını ve psikolojik bunalıma girdiğini belirtiyor. Darbe yönetimi ise uluslararası kamuoyunun tepkisini çekmek için

yalan söylendiğini savunuyor.

Mahinur El Masri'ye Özgürlük!

DSİP'in Mısır'daki kardeş örgütü Devrimci Sosyalistler'in üyesi Mahinur El Masri de darbenin cezalandırıldığı kadınlardan biri. Nisan 2014'te tutuklanan El Masri, darbe yönetiminin çıkardığı eylem yasağını deldiği için suçlanmış, iki yıl hapis cezası almıştı. Çıkarıldığı mahkemede "Cezaevi hiçbir zaman bir fikri değiştirmede, baskı hiçbir zaman yarının gelişini ertelemedi, zafere kadar devrim, Mısır'ın tüm sokaklarında devrim, protesto haklı, yasanıza hayır!" dedi.

Yunanistan'da işçiler direniyor

Yunanistan'da kamu sektöründe çalışan elektrik işçileri, özelleştirmeye karşı geçen hafta greve çıkmıştı. Ekonomik krizin 2008'de başlamasından bu yana sayısız grev yaşanıyor. Elektrik işçilerinin grevi genellikle etkili olanı.

Sendikanın süresiz grev kararı almasının ardından, hükümetten hızla saldırgan açıklamalar gelmeye başladı. Geçen haftaki grev yürüşünün en etkili parçası, Eylül ayında işten çıkartılan temizlik işçisi kadınlardı. Ekonomi Bakanlığı'nda temizlik dışında türlü angarya işlerde çalışan, büyük çoğunluğu 50 yaşın üzerinde olan ve hayatında ilk kez mücadeleyle tanışan 595

kadın, aylardır Bakanlık önünde direniyor.

Elektrik işçilerinin grevine yönelik hükümet saldırısı bizim için oldukça tanıdık. Hükümet dün 'sivil seferberlik' kararname-si imzalayarak, kamu yararına aykırı olduğu gerekçesiyle grevi yasakladı. Kararda, grev devam ederse 19 bin işçinin tutuklanması emrediliyor. Ulusal çıkarları gerekçe göstererek işçi sınıfının hak mücadelesini kararnamelerle engellemeye çalışan sadece Yunanistan hükümeti değil. Geçen haftalarda greve çıkan 5800 Şişecam işçisinin grevi de 'genel sağlığı ve millî güvenliği' bozduğu gerekçesiyle AKP hükümeti tarafından yasaklanmıştı.

İngiltere'de 1,4 milyon işçi greve gidiyor

İngiltere'de sendikalar, hükümetin kamu çalışanlarına %1 zam önermesinin ardından greve gidiyor. 10 Temmuz'da yapılacak olan greve Unison, GMB ve Unite sendikaları ve öğretmenlerin örgütlü olduğu NUT katılacak. Başka sendikaların da greve destek verme ihtimali

var. PCS sendikasında pazartesi günü grevle ilgili yapılan bir ankete göre, sendika üyelerinin %73'ü greve çıkılmasını istiyor.

İtfaiyecilerin sendikası FBU da greve katılabilir.

İngiltere'deki küresel ekonomik krizi bahane eden Muhafazakâr Parti hüküme-

ti, kamu sektöründe çok ciddi kesintilere gidiyor. Geçtiğimiz yıllarda ücretler dondurulmuş, pek çok işçi işten çıkarılmıştı. Hükümet göreve geldiğinden beri yüz binlerce işçi işten çıkarıldı. İşten atılmayan çalışanlar ise daha zor koşullarda daha az ücretle çalışmaya mah-

kûm ediliyor. Hükümet, itfaiyecilerin daha uzun süre çalışmasını dayatmaya ve emeklilik yaşını 55'ten 60'a çıkarmaya çalışıyor.

Emeklilik maaşları konusunda 2011 yılında yapılan ve pek çok sendikanın katıldığı tek günlük grev "son 100 yılın en büyük grevi"

olarak adlandırılmıştı. Ancak sendika bürokrasisi grevi tek günle sınırlı tutmuştu.

İngiltere'de sosyalistler, tek günlük grevin yeterli olmadığını ve sendikaların şimdiden sonbaharda başka bir grev günü belirmesi gerektiğini savunuyor.

Kapitalizmin suç dosyası

"Her geçen gün ileriye doğru bir adım"

Yaşadığımız toplum hep daha iyiye, daha güzele, daha gelişmişe doğru ilerliyor.

Bize kapitalizmin anlattığı hikâye bu. Her geçen yıl bir öncekinden daha iyi bir dünyada yaşıyoruz.

Gerçekten de öyle! Yoksa değil mi?

Gelin birlikte düşünelim. İnsanlık aya ayak basalı henüz 45 yıl oldu. Üstelik o gün aya gidip geri gelen birine bugün sahip olduğumuz teknolojiyi anlatsanız, "Fazla film izliyorsun" der muhtemelen.

İmkansız isteyen kapitalizm

Cebimizde taşıdığımız telefonlar belki de gezegendeki en hızla ilerleyen teknolojinin taşıyıcıları. Henüz 15 yıl önce film üzerine çekilen

fotoğraf "tab ettiriliyordu". Bugün cebinizde, o filmlerden daha yüksek çözünürlükte fotoğraf imkânı veren cihazlar taşıyabiliyorsunuz.

"Her geçen gün ileriye doğru bir adım".

Bu fikri kapitalizm besliyor, insanların yarının daha iyi olacağına inanmasını istiyor. Her geçen gün daha iyi olacağına inanç, bugünün iyi olmasını talep etmemeyi sağlıyor.

Yarının daha iyi olacağına inanç, "Bugün neden daha iyi değil?" sorusunu gizliyor.

Gerçekte evet, teknolojiye gelişmeler oluyor. Öte yandan, patentler yüzünden onlarca yıl bekleyen teknolojiler de var.

Örneğin çeşitli ölümcül hastalıklara dair ilaçlar patentleniyor ve yeterli talep görmediği için üretilmeden ve üretilmesine izin verilmeden bekletiliyor.

Örneğin, kalp nakli yapılabiliyor, ama yeryüzündeki insanların %87'si bu imkânı erişecek maddî olanaklara sahip değil!

Günde 1 dolara

Son 30 yılda, günde 1 dolar-dan az parayla yaşamak zorunda kalan insan sayısının 1,2 milyar kişiden 2 milyar kişiye yükselmesinin iyi yanı nedir?

Kapitalizmde ilerleme demek, gelişme ve kalkınma demek; ezilenler ile ezenler arasındaki uçurumun daha fazla açılması demek.

Her geçen gün, küresel adaletsizliğin daha da yaygınlaşması, derinleşmesi demek.

Ersin Tek

İklimi değil, sisteme

Dünyanın sıcaklığını belirleyen sera gazlarının atmosferdeki oranı 2014 yılının nisan ayında 400 ppm'i (milyonda bir birim) geçti. Geçtiğimiz Mayıs ayı da, 1880 yılından itibaren yaşanan en sıcak Mayıs ayı olarak tescillendi. Ardı ardına kırılan bu rekorların ekosistemde yarattığı değişim; değişimin yarattığı sosyal ve ekonomik kayıplar beklenen ya da öngörülenden daha büyük oranda ve daha hızlı gerçekleşiyor.

Son 134 yılın en sıcak mayıs ayının yaşandığı günlerde Bosna'da son 120 yılın en etkili yağışı toprakların beşte birini sular altında bıraktı. Sel ve toprak kayması, on binlerce evin tarumar olması, selin ardından gelen aşırı sıcak hava, binlerce insanın susuz kalmasına neden oldu. Bu felaketler Balkanlar'da kapanması zor yaralar bıraktı.

Almanya'da aşırı sıcakların ardından gelen sel ve fırtına ülkenin en kalabalık eyaleti Kuzey Ren Vestfalya'da hayatın durmasına neden oldu. İran'da saatte hızı 120 kilometreye çıkan rüzgar, Hindistan'da ise yaşanan şiddetli fırtına, Başkent Yeni Delhi ile ülkenin kuzey ve doğu bölümlerinde etkili olan yağışlar hayatı felç etti. ABD'de Nebraska Eyaleti'nde

yaşanan şiddetli fırtına ve hortum, Rusya'nın Çelabinsk kentindeki şiddetli fırtınanın bir festival alanındaki ağaçları önüne katıp sürüklemesi, Çin'de Hagibis tayfununun 13 bin kişiyi evsiz bırakması akıllarda kalan felaketlerden bir kaçıydı.

2013 yılı iklim değişikliği açısından insanlık tarihinin en kötü yılı diye ilan edilmişti. 2014'ün ilk altı ayında yaşanan felaketlerin yarattığı insa-

ni ve ekonomik kayıplara bakılacak olursa 2014, 2013'ü geçecek gibi görünüyor. 2013 yılında yaşanan doğal afetlerin verdiği zararın bilançosu 100 milyar doların üzerindeydi. Yine 2013 yılında küresel felaketlerde ölenlerin sayısı yirmi bini buldu. Bu sayı 2012 yılında on bin idi.

1995 yılında 25 milyon kişi iklim değişikliği nedeniyle göç etti. 2000 yılında bu sayı iki katına çıktı. 2050 yılında ise

yükselen deniz seviyeleri, çölleşme, su baskınları vb nedenlerle bu sayının 200 milyona ulaşması bekleniyor. Asya Kalkınma Bankası'nın yayınladığı yıllık iklim göçleri raporu, göçü yaşamak zorunda kalanların aynı zamanda en yoksul kesimler olduğunu söylüyor.

Antartika'daki buzulların erimesinin durdurulamaz boyutta olduğu ve bu durumun deniz seviyesinin 4 metreye

kadar yükselmesine bunun da hem milyonlarca insanı yerinden edeceği hem de tarım arazilerini sular altında bırakarak dünya genelinde gıda temini tahrif edeceği de son yapılan araştırmalarda dile getirilmeye başlandı.

Küresel kapitalizm iklimi değiştiriyor, tüm canlı yaşamını yok ediyor.

Bu yüzden iklimi değil, sistemi değiştirmek için mücadele etmeliyiz.

Kapitalizm "ölümüne büyümek" için öldürüyor

İklimdeki olumsuz gelişmelerin nedenlerini araştıran farklı disiplinlerden binlerce bilim insanının onlarca yıldır üzerinde ortaklaştığı tespit hiç kuşkuya yer bırakmadan şunu söylüyor: Gezegenin sıcaklığının artmasına fosil (kömür, petrol, doğalgaz) yakıtların kullanılması ve arazi yapısındaki radikal değişim neden oluyor.

Bu yüzden, hızla ve radikal biçimde fosil yakıtların kullanımına son vermek zorundayız. Yani sıcaklık artışını 2 derecenin altında tutmak için bile kullanılmamış petrol, kömür ve doğalgaz rezervlerin yüzde 80'ini toprak altında bırakılması zorunlu. Bugünkü piyasa fiyatıyla fosil yakıtların rezerv değeri yaklaşık 28 trilyon dolar, bunun yüzde 80'ini toprak altında bırakmak 20 trilyon doları toprak-

ta bırakmak demek. Bu 20 trilyon doları toprak altında bırakmak zorunda olanlar ise toplam sayıları üçlü haneye bile ulaşmayan, dünyanın en zenginleri ve geçtiğimiz yıl dakikada 175 bin dolar kar elde edenler.

Ama tek özellikleri en çok kâr elde etmeleri ve en zengin olmaları değil aynı zamanda ulusal ekonomiler içinde de ilk sıralarda yer almaları. Bu nedenle iklim değişikliğini durdurmak için çözüm arayışlarının adresi olan iklim zirvelerinde hep fosil yakıt şirketlerinin çıkarları ön planda tutuldu. İklim zirvelerine devletler adına katılan liderler de zirvelerde; kuraklığın, sellerin, çölleşmenin, tayfun ve fırtınaların perişan ettiği vatandaşların değil de şirketlerin sözcülüğünü yaptılar. Tıpkı Soma madeninde üretim kapasite-

sini arttırmak için madencileri insanlık dışı çalışma koşullarına mahkum bırakan şirketin yanında yer aldıkları gibi.

Piyasa içinde rekabet edebilmek için sürekli birikimi ve sömürüyü zorunlu kılan kapitalist sistem her dönem eşitsizliğin ve adaletsizliğin kaynağı oldu. Şimdi ise artık toptan bir sosyal ve ekolojik çöküşe yol açan bir krizle karşı karşıyayız. Kapitalizm, iklim değişikliğinin hem nedeni hem de durdurulması konusunda atılması gereken adımların önünü de engel olmakta. Var olduğu günden beri yoksulluk, işsizlik, adaletsizlik ve eşitsizlik krizini yaratan sistemin yeni krizi iklim değişikliği. Bu iki krize kalıcı bir çözümü oluşturmak istiyorsak bu sistemi tamamiyle çöpe göndermemiz gerekiyor.

Seller ve kuraklık elele

Bilimsel bütün raporlar Türkiye'nin içinde yer aldığı Akdeniz Çanağı'nın iklim değişikliğinden en fazla etkilenecek bölgeler arasında olduğunu söylüyor. Yağış miktarlarının azalması ve düzensizleşmesi belirtilen tehlikeler arasında idi.

Bir yandan son elli yılın en kurak dönemini geçiriyoruz. Bir yandan şimdiye kadar tanık olmadığımız sağanak yağışlara ve sellere maruz kalıyoruz. Barajlardaki doluluk oranları her geçen gün düşüyor. İstanbul'un su ihtiyacını karşılamak için yüzlerce kilometre uzaktan su getirilmeye çalışılıyor. Atılan bu adımlar ancak günü kurtarabilecek nitelikte. Çünkü kuraklık tüm Türkiye'yi etkiliyor. Türkiye'de tarımsal ürünler ağırlıklı oranda yağmur suyu ile yetiştiriliyor. Kâr yağışının azalması, yağmurların ürünlerin ihtiyaç duyduğu dönemler dışında ve sağanak halinde yağması, gıda güvenliğini büyük bir

tehlike altına sokuyor.

Bu seneki kuraklığın buğday rekoltesinde yüzde 50 ile yüzde 80 oranında düşüşe neden olduğu söyleniyor. Sebze ve meyve için de aynı durum geçerli. Ürün rekoltelelerindeki düşüş bu ürünlerin fiyatlarına yansdı.

Sebze meyve fiyatlarındaki artış, enflasyon hedeflerini bile değiştirdi. Fiyatların artması aslında su sorununun ilk aşaması diyebiliriz. 2014 yılının Eylül ayından itibaren yeterli kâr ve yağmur yağışı alınmazsa seneye sadece fiyat artışları değil, ortalıkta satın alınabilecek ürün bile olmayabilir.

İklimi değiştir

haftanın yorumu

Balyoz ve kemalist devlet

Serbest bırakılan Balyoz tutuklularına iade-i itibar edilmesi için CHP bir yasa teklifi sundu.

Teklifin şu bölümü özellikle hoş:

“Sürrealizmi (gerçeküstücülük) Salvador Dali resimlerinde, Victor Brauner heykellerinde, Louis Aragon şiirlerinde, Luis Bunuel filmlerinde, Roger Vitrac oyunlarında gördüğümüz, bilinci hayal gücünün sınırsız özgürlüğünde bilinçdışının emrine veren ve gerçekçi sanatçıdaki izdüşümüne indirgeyen bir sanat akımı olarak biliyorduk.

Türkiye’de ise hukukun yargı eliyle iğdiş edilerek muhalefet odaklarını tasfiyenin ve totaliter bir rejimi inşa etmenin uygulamalı hukuk teorisi haline getirildiğini gördük.”

Darbeci subaylardan 230 tanesini cezaevine sokan Balyoz davası kararı iki yıl önce açıklandığında Türkiye Komünist Partisi de CHP’ninkinden farksız bir tepki göstermişti:

“Dün Silivri’de açıklanan karar, AKP eliyle ülkemizde adaletin katledildiğini bir kez daha göstermiştir. Bu kararlar, AKP’nin, iktidarı boyunca sürekleştirdiği, yargı eliyle toplumu baskı altında tutma stratejisinde yeni bir aşamaya geçilmiştir.”

Bu iki parti hiç düşünmüyor mu acaba? Eğer Balyoz davası “totaliter bir rejimi inşa etmenin” yolu idiyse, tutukluların şimdi serbest bırakılması AK Parti’nin “yargı eliyle toplumu baskı altında tutma stratejisinden” vaz geçtiği, ansızın demokratikleştiği anlamına gelir herhalde!

CHP ve TKP ve tüm ulusalcılar şimdi hükümetten özür mü dileyecek acaba?

Büyük resme bakmak

Alper Görmüş, Balyoz kararı karşısındaki iki tavrı iki yıl önce şöyle özetlemiştir:

“Balyoz davası kararlarının büyük tarihsel önemini öne çıkarırlar... Bu tavrın doğal sonucu, davada öne sürülen kimi itirazların ‘büyük resme bakmak’ gerekçesiyle görmezden gelinmesiydi.

Davanın zaafı gibi görünen yanlarını öne çıkarırlar... Bu tavrın doğal sonu-

cu, zaafardan oluşan ‘küçük resme’ bakmak ve ‘her şey yalan’a demirlemektir.”

Ben ise iki yıl önce şöyle yazmıştım: “Ben Alper’in anlattığı gruplardan birincisine dahilim.

Davayı önemsizleştirilmesine, itibarsızlaştırılmasına hep karşı çıktım.

‘Büyük resmin’ (yani darbe planlamakla suçlanan insanların yargılanıyor olduğu gerçeğinin) karartılmaması için elimden geleni yaptım.

Dahası, bu davanın daha da büyük bir resmin bir parçası olduğunu vurgulamaya çalıştım.

Daha da büyük resim şu: Erbakan döneminde başlayıp Erdoğan döneminde devam eden darbe plan ve girişimleri; halkın demokratik tercihlerini yok sayan ve seçilmiş hükümetleri Atatürkçü Düşünce Derneği gibi yasal ve Ergenekon gibi yasadışı örgütlenmeler eliyle ve silah zoruyla devirme çabaları; ve bütün bunların Kemalist orta sınıfların en doğal hakkı olduğu inancı.

Daha da büyük resim şu: Kemalist devletin ve o devleti yönetenlerin halk karşısında öncelikli, ayrıcalıklı ve sorgulanamaz olduğu; bu yöneticilerin her şeyi en iyi bildiği ve halkı koyun sürüsü gibi güttüğü bir düzen.

Balyoz davası ve diğerleri bu düzeni sorgulama sürecinin birer parçası.

Hiçbir yere varmasa da, bütün davalar düşse ve herkes beraat etse de, bizzat sorgulama sürecinin önemli ve değerli olduğuna inanıyorum.

Bu süreci beğenmediğim bir partinin yürütüyor olması umurumda değil.”

Darbeciler hâlâ suçlu

AK Parti’yi o gün de beğenmiyordum, bugün de beğenmiyorum.

Darbecilerin yargılanması gerektiğini o gün de düşünüyordum, bugün de düşünüyorum.

Serbest bırakılmış olmaları AK Parti’nin demokratikleşmiş olduğunu da göstermez, darbelerin suçsuz olduğunu da göstermez.

Yeniden ve doğru dürüst yargılanmalıdırlar.

Roni Margulies

Burjuvazi doğayı yok ediyor

Türkiye’nin 2023 yılı kalkınma hedefleri; dünyanın en büyük 20 ekonomisi sıralaması (G20) içinde ilk 10’da olmak, tarım ihracatı açısından yedinci sıradan beşinci sıraya yükselmek, enerjide dışa bağımlılığı ortadan kaldırıp, bölgesel güç olmak ve kişi başı geliri 25,000 dolar seviyesine ulaştırmak.

2013 sonu itibarıyla GSMH’sı yaklaşık 850 milyar dolar olan Türkiye’nin yukarıda belirttiği hedeflere ulaşması için 2023 yılına GSMH’sını 2.1 trilyon dolara çıkarması bunun için de % 147’lik bir büyüme gerçekleştirmiş olması gerekiyor. Bu ise 2015-2023 yılları arasında yıllık ortalama %10 büyümesini gerekli kılıyor. Türkiye’nin 2014 büyüme oranının % 4,3 olacağı tahmin edilirken, 2003-2013 arasında yıllık ortalama büyüme oranı %5 olarak gerçekleşmiş. Belirtilen hedeflere uygun büyüme oranlarının gerçekçi olmadığını bu rakamlar açıkça gösteriyor.

Türkiye’nin enerji santrallerinin kurulu gücü şuanda 65 bin megavat. Enerji Bakanı Taner Yıldız, 2023 yılına kadar bu kurulu güce 50 bin megavatlık ilave yapılacağını

söylüyor. Bunun anlamı ise karbon salımı artış hızı açısından AB’de birinci sırada yer alan Türkiye’nin tüm yerli kömür ve linyit kaynaklarını kullanması ve kömür ithal ederek 80 adet yeni kömür santrali açarak karbon salım miktarı açısından da birinci sıraya yerleşmesi olacaktır. Şu anda HES’lerle suların üçte birine kelepçe vurulmuş durumda. Ek 50 bin megavatlık enerji için de suların kalan üçte ikisine de kelepçe vurulacak. Şimdiye kadar ölümcül bir enerji olan nükleerle tanışmamış Türkiye’de, nükleerin elektrik enerjisini üretimi içerisindeki payının 2020 yılına kadar en az %5 seviyesine çıkarılması ilerleyen yıllarda da artırılması hedeflenmektedir.

İklim değişikliğinden en fazla etkilenen ülkeler arasında sayılan Türkiye’nin enerji alanında hala fosil yakıtların kullanımını arttırarak devam etmesi, enerji verimliliği ve tasarrufu konusunda dişe dokunur adımlar atmaması hele de su krizi ile kavrulacak olmasını bilmesine rağmen suyu kömürlü termik ve nükleer santrallerde tüketmesi refah değil sefalet getirecektir.

Şimdi eylem zamanı! Örgütlenelim!

Kapitalizmin ekosistemi yıkıma sürükleyen politikaları tüm hızıyla sürerken 20-21 Eylül günü ABD’nin New York kentinde “dünya liderlerinin” yer alacağı bir iklim zirvesi gerçekleşecek.

Biliyoruz ki, bu zirveden de iklim değişikliği konusunda olumlu denebilecek bir sözleşme çıkmayacak. Çok uluslu şirketlerin çıkarları gözetilmeye, bu uğurda insan ve doğa yaşamı sömürülmeye devam edilecek. Canlı yaşamı; kâr, büyüme gibi kavramların gölgesinde kalacak.

Biliyoruz ki, onlar dünyayı yöneten bir avuç, bizler ise milyarlarız. Oturup izlemeyelim, yapabileceğimiz çok şey var.

Tam da bu yüzden, şimdi daha fazla sokak-

ta olma, daha fazla aktivizm zamanı!

Küresel Eylem Grubu da, New York’taki bu sembolik zirveye karşı, iklim aktivistlerinin zirvesini gerçekleştirmeyi amaçlıyor. 20-21 Eylül’de toplantılar, yürüyüşler ve konserlerle iklim değişikliğine gerçek anlamda dikkat çekmek ve hükümetleri iklim değişikliği konusunda olumlu adımlar atmaya zorlayabilecek bir basınç yaratmak istiyor. Bu çağrıyı “İklimi Değil, Sistemi Değiştirelim; Onlar Bir Avuç, Biz Milyarlarız” diyerek yapıyor.

Doğanın, insanın kârdan önce geldiğini bu kez çok daha ciddi bir biçimde söylemek için 20-21 Eylül’deki iklim zirvesine herkesi çağırıyoruz. Biliyoruz, bir araya gelirse bu başarılabılıriz.

Antikapitalist bir sol için temeller

Reform mu, devrim mi?

Rosa Luxemburg 1900 yılında yazdığı broşürün başlığında bugün hâlen devam etmekte olan bir tartışmayı en basit şekliyle ifade etmişti: Reform mu, Devrim mi? Luxemburg'un bu metni yazmasının üzerinden 100 yılı aşkın bir zaman geçmiş olsa da tartışma hâlen güncel. 2008'den bu yana kapitalizmin krizinin açığa çıktığı bir atmosferde yaşıyoruz, ardı ardına pek çok toplumsal kalkışma gerçekleşiyor: Arap Baharı, İspanya'daki Öfkeli, Wall Street İşgali, Brezilya'daki hareket, Yunanistan'da arka arkaya gelen genel grevler, Ukrayna, Latin Amerika deneyimleri, Gezi Parkı gibi hareketler içinde reform mu, devrim mi tartışması çoğu zaman bu şekilde ifade edilmese de alttan alta devam ediyor. Daha doğrusu bu hareketlere ilişkin politik konumlanışların çoğu aslında bu soruya verilen cevap üzerinden şekilleniyor. Sadece sokağa çıkma anları değil, bu hareketlerin akacakları politik kanalı yaratmak isteyenler açısından da bu soru temel bir tartışma olarak karşımıza çıkıyor. Çeşitli ülkelerde kurulan yeni sol partiler hem kendi içlerinde, hem de dışlarında kalan solla çeşitli yönleriyle bu sorunu tartışıyorlar.

İki yanlış bakış

Bu konuda hem dünyada hem de Türkiye'de sol hareketler içinde temel olarak iki yanlış bakıştan söz etmek mümkün. Bunlardan ilki işçi hareketi içinde köklü bir geçmişe sahip olan reformist bakış açısı. Bu bakış açısı toplumsal bir devrimin gerçekleşmesini mümkün görmüyor, en klasik hâliyle işçi sınıfını daha iyi hâle getirebilecek reformlar yoluyla kapitalizmi tasfiye etmeyi, daha yaygın versiyonunda ise kapitalizmi "insancıl" hâle getirecek reformları hayata geçirmeyi savunuyor. İkinci yanlış anlayış ise reformlar için verilen mücadeleyi bütünüyle önemsizleştiren ultra-solcu tavır. Bu yaklaşım, işçilerin ve ezilenlerin siyasal veya ekonomik her tür reform talebini devrimden bir sapma olarak görüyor, dolayısıyla ne sendikaların zam, güvence gibi taleplerini önemsiyor ne de kapitalizm altında siyasal özgürlüklerin genişlemesi yönündeki talepleri ciddiye alıyor.

Bu iki anlayış da aslında ortak bir tutumdan besleniyor: kitlelerin kendi eylemine güvenmemek, işçi sınıfının eylemi yerine kendi eylemini ikame etmek veya Lenin'in sözleriyle "kitlelere kendi doktrinerliğini dayatmak". Reformistler, işçi sınıfı "adına" ve onların yerine parlamentoda çeşitli iyileştirmeler yapabileceklerini savunuyorlar, dolayısıyla işçi sınıfını kendilerine oy vermeye çağırıyor, eylemlerinin sistem sınırları dışına çıkmasına karşı çıkıyorlar. Ultra-solcular ise işçi sınıfının gün-

Wall Steet işgali 2011-

Üstteki dövizde: "Bana bir hayalci diyebilirsin/ Ama ben tek değilim" alttaki dövizde "Biz %99'uz"

delik hayatını düzeltmek için verdiği mücadeleyi -ki bu aslında sınıf mücadelesinin temelidir- önemsiz görüyor ve kararlı bir grup devrimcinin eylemini sınıfın kendi eyleminden daha önemli görüyorlar.

Marx, Engels, Lenin, Troçki, Luxemburg, Gramsci gibi devrimci sosyalistlerin geleneğine yaslanan DSİP, dünyanın reformlar yoluyla değişmeyeceğini, kapitalizmin ancak bir toplumsal devrim sonucu bütünüyle yerinden edilebileceğini savunuyor. Çünkü sosyalizm ancak işçi sınıfının kendi eseri olabilir, yüz yıllarca zihinlerde yer etmiş egemen fikirler mücadele içinde yerini devrimci fikirlere bırakmadan başka bir dünya inşa edilemez.

Bunu savunmak ise reformlar için mücadele etmemek anlamına geliyor. Tersine sosyalistler açısından devrimci bir mücadelenin en temel ayaklarından biri reformlar için verilen mücadelenin en kararlı savunucuları olmalıdır.

Sosyalist harekette reform tartışması

Reformizm, sosyalist hareket içinde temel olarak 1900'lerin başlarında II. Enternasyonal içinde başgöstermişti. Avrupa'nın en büyük sosyalist partisi olan Sosyal Demokrat Parti (SPD)'nin teorisyenlerinden biri olan Eduard Bernstein, kapitalizmin krizinin bir işçi devrimine yol açacağı fikrine meydan okudu. Bernstein'a göre ekonominin büyümesiyle işçiler giderek orta

sınıf hâline gelmekteydi, odaklanılması gereken o anda kazanılacak reformlar olmalıydı, devrim artık mümkün değildi. Parti içindeki tartışmaya Rosa Luxemburg da katıldı ve kapitalizmin uzun süre istikrarlı bir büyüme yaşayamayacağını gösterdi. Luxemburg, kapitalizmin krizlere mahkûm olduğunu ve krizin savaşlarla aşılmasına çalışılacağını öngörmüştü. Burjuvazi egemen sınıf olarak kaldığı sürece ne kadar reform yapılırsa yapılınsın sosyalizmden bahsetmek mümkün değildi. Tarih Luxemburg'u haklı çıkardı. Kısa bir süre sonra I. Dünya Savaşı başladı, iyiden iyiye reformist bir hattı benimsemiş olan SPD savaşta kendi devletinin ve egemen sınıfının yanında tutum aldı. Luxemburg ve Lenin gibi enternasyonalist devrimciler II. Enternasyonal'den koptular. 1917'de işçiler Rusya'da iktidarı ele geçirmeyi başardı. Bunu Avrupa genelinde bir devrimler dalgası izledi ancak reformizmin çok güçlü olduğu Avrupa'da devrim dalgası yenilgiyle sonuçlandı, bunun ardından ise Almanya ve İtalya'da faşizm iktidara geldi, ikinci bir kanlı savaş dalgası ile kapitalizm kendini restore etmeyi başardı. Kapitalizmin krizlere mahkûm olduğu ve reforme edilemeyeceği açığa çıktığı gibi, reformizmin işçi sınıfı açısından yarattığı bedel çok ağır oldu.

Reformlar için antikapitalist mücadele

Reformlar için verilen mücadele sosyalizm açısından yeterli değildir

ancak reform mücadelesi olmadan sosyalizm için verilen bir mücadeleden bahsetmek de mümkün değildir. İşçi sınıfı reformlar için mücadele ederken başka bir dünyanın nüvelerini inşa etmeye başlar. Ancak sınıfın mücadelesi kapitalizmin kendisiyle bir hesaplaşmaya dönüşmediği, kapitalist devlet mekanizmasını dağıtmaya yönelmediği sürece elde edilen kazanımlar her zaman kaybedilebilir.

Örneğin Mısır'da 2011 yılındaki işçi grevleri Mübarek'in devrilmesinde önemli bir rol oynadı. Ardından iktidara Müslüman Kardeşler kaldı, gerek MK gerek liberaller ve solun çeşitli kesimleri ayaklanmanın sistem sınırları içinde kalmasını savunuyorlardı. Mevcut devlet mekanizmasıyla hesaplaşılmasının sonucunda kitlelerin MK'ye gösterdiği tepki ordunun iktidara el koymasıyla sonuçlandı. Bugün liberaller ve reformistler darbeden yana tutum alırken, MK üyeleri idam cezalarıyla karşı karşıya, işçilerin ise grev ve gösteri hakları yasaklanıyor.

DSİP'te örgütlü kadrolar uzun bir zamandır kitlesel antikapitalist yeni bir sol partinin gerekliliğini savunuyorlar. Bu parti reform mücadelesinin en kararlı savunucusu olmak ama aynı zamanda kapitalizmi bir bütün olarak yerinden edecek antikapitalist bir hattı inşa etmek zorunda.

İşçiler direniyor

AKP'nin grev yasağına karşı Şişecam işçileri geçtiğimiz hafta Ankara'da eylemdeydi.

Kristal-İş'in çağrısıyla Milli Kütüphane önünde buluşan cam işçileri, "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarıyla Çalışma ve Sosyal Güvenliği Bakanlığı'na yürüdü. Eyleme DSİP de destek verdi.

Şişecam'ın kimyasallar grubuna bağlı Soda Sanayi işyerinde örgütlü Petrol-İş sendikası grev kararı aldı.

Soda Sanayi fabrikasında önceki dönem toplu sözleşme sürecinde 48 gün grev yapılmıştı.

Çelikler Seyitömer Linyitleri İşletmesi'nde 18 işçinin haklarında açılan dava gerekçe gösterilerek işten çıkarılmasıyla başlayan direniş sonucu toplamda 700 işçi işten çıkarıldı.

Cuma günü yüzlerce işçi bir yürüyüş ve ardından oturma eylemi yaptı.

Özelleştirmeye direnen Yatağan enerji ve maden işçileri, AKP ilçe binasına siyah çelenk bırakıp ampul kırdı.

Somali madenciler, hükümet tarafından kendilerine verilen sözler tutulmadığı için harekete geçerek taşeronlaştırmayı arttıran torba yasa meclise gelene kadar oturma eylemi yapma kararı aldı.

Tekirdağ Kapaklı Organize sanayi bölgesindeki Deva İlaç fabrikasında çalışan 5 işçinin sendikal faaliyetleri sebebiyle işten çıkarılmasına karşı dün fabrikada bir basın açıklaması yapıldı.

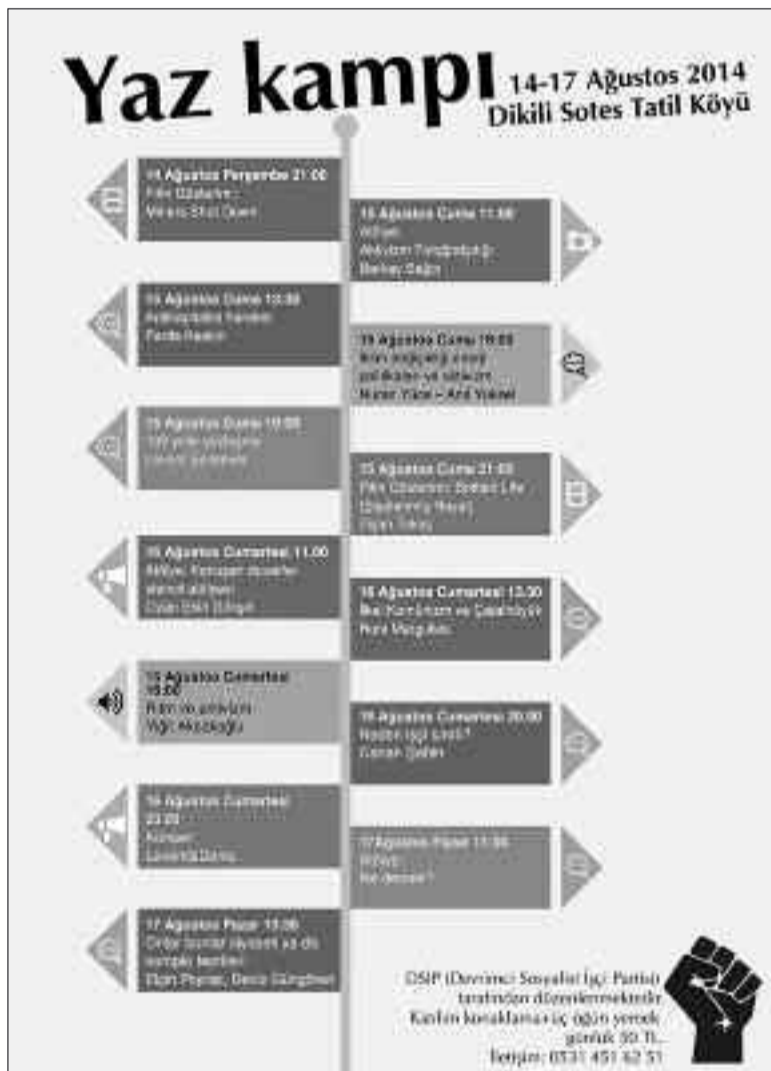
Safranbolu'da bulunan Karayolları 153. Şube Şefliği'nde çalışan yaklaşık 60 işçi, yeni gelen taşeron firmasının ücretlerini düşürmesine tepki gösterdikleri için işten çıkarıldı.

İşten çıkarılan işçiler, Karayolları 153. Şube Şefliği önünde direnişe geçti.

CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan DİSK Genel-İş üyesi taşeron işçileri,

taşeronlaştırmaya karşı büyükşehir belediyesine yürüdüler.

mücadelenin içinden

KESK Kongresi yapıldı: KESK yenilenmelidir

1990'lı yıllardan bu yana Türkiye'de demokrasi mücadelesinin öncü güçlerinden biri olan Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu'nun (KESK) 8. Olağan Genel Kurulu Ankara'da yapıldı. Genel Kurul salonunda Türkçe, Kürtçe, Arapça ve Ermenice pankartlar yer aldı. Delegeler konuşmalarını Türkçe, Kürtçe ve Lazca yaptıkları KESK için önemli mücadele alanlarına işaret ettiler.

Genel Kurul'da söz alan delegeler, asgari ücretin yükseltilmesi, taşeronluk sistemine karşı çıkılması ve iş cinayetlerine karşı mücadele edilmesinin, KESK için en önemli mücadele alanları olduğunu belirtti. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun barışçıl çözümü konusunda KESK'in üzerine düşen sorumluluğu şimdiye kadar olduğunu gibi, bundan sonra da yerine getirmesi gerektiğini söyledi.

Bazı delegeler, KESK'in örgütsel yapısı ile ilgili eleştiriler ve önerilerde bulundu. Hiyerarşisi azaltılmış, yatay örgütlenen, demokratik karar alma mekanizmalarına sahip, şeffaflık temelinde işleyen bir örgüt istediler. Aynı zamanda, ötekileştirilen kesimleri de kapsayan, kadın ve gençlerin örgütlenmesine imkân veren bir sendika talep ettiler.

Tüzükte önemli değişiklikler yapıldı. Tüzük değişiklikleri ile birlikte KESK yönetimine eş başkanlık sistemi getirildi. KESK'in tüm organlarında kadın ve erkek sayısının eşitliğine dayanan "eşit temsiliyet" ilkesi kabul edildi. KESK Kadın Meclisi, karar organı haline getirildi.

Önceki dönem kabul edilen Meclis tipi örgütlenmenin daha işlevsel hale getirilmesi için, Genel Kurul'da tartışmalar devam etti. Meclis örgütlenmesi ile yönetimlerde toplanan karar alma yetkisinin tabana yayılmasının amaçlandığı belirtildi. Taşeron sistemine ve performans uygulamasına karşı mücadele edilecek.

Genel Kurulda, taşeronlaştırma ve performans uygulamalarına, KESK üyelerine yönelik baskı ve tutuklamalara karşı mücadele kararları alındı. Kamu emekçileri, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek istihdam gibi emek alanında pek çok yeni düzenlemelerden yoğun olarak etkileniyor. Bu düzenlemeler kamu emekçilerini, diğer işçi sınıfı kesimleri ile yakınlaştırmakta, ortak eylemler örgütlenmesi için elverişli zeminler oluşturmaktadır.

Çözüm sürecinin getirdiği barış iklimi, emek hareketi içindeki ulusalcı, milliyetçi akımların gücünü ve reaksiyonlarını azaltmaktadır. Bu da, halkların kardeşliğini, barışı savunan KESK'in önünde, daha elverişli bir örgütlenme ve mücadele alanının açılması demektir.

KESK kendini yenilemelidir. İşyeri örgütlenmelerini güçlendirmeli, örgüt içindeki bürokratik alışkanlıklarla mücadele etmeli, üyesine ulaşmak, onu tekrar örgütlemek için yeni örgütsel yöntemler geliştirmelidir. KESK önümüzdeki dönem bu imkânları değerlendirebildiği ölçüde daha güçlü bir sendika olacaktır.

Faruk Sevim

Marx diyor ki...

Yenilmiş bir ayaklanmadan çıkan ders

"Özel yaşamda bir insanın kendisi hakkında düşünceleri ve söyledikleri ile o insanın gerçekte ne olduğu ve ne yaptığı arasındaki ayırım gibi, tarihsel mücadelelerde partilerin sözleri ve vaatleriyle onların gerçek yapıları ve gerçek çıkarları arasında, kendileri hakkında sahip oldukları düşüncelerle gerçekte ne oldukları arasında daha dikkatli bir ayırım yapılması gerekir."

Fransa'da 19. yüzyılın sonlarında gelişen sınıf mücadelesini, bir darbe ile sonuçlanan 1848 Haziran ayaklanmasını Louis Bonaparte'ın On Sekiz Brumaire'i adlı müthiş kitapta tahlil eden Karl Marx, sosyal bir cumhuriyet için ayağa kalkan işçi sınıfının yenilgisinin nedenlerini ele alır.

Fransız Devrimi'nin (1789) ardından burjuvazinin aristokrasi ile uzlaştığı bir ortamda gelişen yeni hareke-

te bakan Karl Marx, küçük burjuvazinin yapması gerekeni (aristokrasiye karşı kitlesel ayaklanma) işçi sınıfının yaptığını, işçi sınıfının görevini yerine getirecek hiç kimsenin olmadığını belirtir.

Ayaklanan işçi sınıfı bağımsız siyasal harekete sahip değildi. Politik alanı kaplayan birçok "devrimci" parti işçi sınıfının değil küçük burjuvazinin temsilcileriydi ve bu sınıfın çıkarlarını yerine getirerek devrime ihanet ettiler. İşçi sınıfı ayaklanması ile kendi isteklerine ulaşmamış, ancak kralsız bir burjuva yönetiminin varolabileceği koşulları hazırlamıştı.

Yukarıda alıntılanan Marx'ın partilere ilişkin değerlendirmesi yenilmiş bir

ayaklanmanın derslerinden çıkan bir uyarıdır: Partilerin ne oldukları, kendileri hakkındaki sözlerine değil gerçekte ne yaptıklarına bakarak anlaşılabilir.

Türkiye'de bazı partiler, bugün AKP ile HDP'ye oy veren işçi sınıfına ve yoksullara seslenmeyi reddetmektedir.

Batı'da yaşayan Sünni işçileri "sürü", Kürdistan'da özgürlük mücadelesinin belkemiğini oluşturan yoksulları ve işçileri "Kürt milliyetçisi" olarak niteleyen bu partiler, faşist parti MHP ile kaynaşan CHP'nin kemalist orta sınıf sözcüsü olmak için yarışmaktadır.

Bu yarışta aldıkları tutumlara bakın: Darbe destekçili-

ğinden çözüm karşıtlığına, başörtüsü yasağından 19 Mayıs ve 23 Nisan savuncululuğuna, soykırım inkarcılığından Mansur Yavaş gibi bir faşistin arkasına dizilmeye... Bunların Türkiye işçi sınıfının kurtuluşuna hizmet eden tutumlar olmadığı ortada.

Türkiye'de de kendini 'sol', 'sosyalist', 'işçi sınıfı partisi' olarak adlandıran çok sayıda partiye de Marx'ın önerdiği gibi bakıldığında, bunların sözcüsü olduğu gerçek çıkarların laik-seküler kentli küçük burjuvaziye ait olduğu görülecektir.

* 18. Brumaire, Karl Marx, İletişim Yayınları.

Volkan Akyıldırım

Kadın cinayetlerini durduralım!

Devlet bu konuda istatistik tutmadığı için yalnızca medyaya yansıyan vakalar takip edilebilse de, kadınların özgürlüğü için mücadele edenler çok uzun süredir günde en az 3 kadın cinayetinin işlendiğini dile getiriyordu.

Geçtiğimiz perşembe günü, farklı yerlerde üç kadının öldürülmesi çarpıcı bir şekilde basında yer buldu.

İzmir'de Şadiye A. adlı kadın kocası tarafından öldürüldü. Olaydan 9 gün önce Şadiye A., ağabeyini arayıp "Bu adam beni öldürecek, gelin beni kurtarın" demiş ve babasının evine yerleşmişti. Eşinden özür dileyerek eve dönmelerini sağlayan Ayhan A., aynı günün gecesinde "kendisini aldattığı" iddiasıyla 27 yaşındaki kadını 5 çocuğunun gözü önünde 4 el ateş ederek öldürdü.

İstanbul Sancaktepe'de ise 36 yaşındaki Sibel Karakaya'nın yolu bir erkek tarafından kesildi. Saldırgan, boynundan tuttuğu kadının ağzına silahını dayayıp ateş etti. Karakaya hayatını kaybetti.

Adana'da 2 ay önce kocasının kendisini 2. kattan aşağı atması sonucu yaralanan ve koruma isteyen 34 yaşındaki Dilek Balsak, bu isteğini

eşinin tehdidi ile iptal ettirdi. İhsan Balsak, eşini av tüfeğiyle vurarak öldürdü.

Bakan yalan söylüyor

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanı Ayşenur İslam ise cinayetlerden sonra çıkıp hiçbir sorunun olmadığını anlattı. Öldürülen kadınlar için "çok üzgün" olduğunu, ancak "koruma altındaki kadınların öldürülmediğini" belirterek yalan söyledi.

Ceza yasasında kadın katillerine caydırıcı bir yasal düzenleme yapılmıyor.

Hükümet, yeni yargı paketinde kadın cinayetlerinde caydırıcı ceza getireceğine dair taahhüdüne rağmen kadının adının dahi olmadığı bir yargı paketi çıkarttı.

2014 yılının ilk 6 ayında en az 139 kadın cinayeti işlendi. En az 12 kadın koruma başvurusunda bulunmuş olmasına rağmen öldürüldü.

Katiller cezalandırılınsın!

Sığınma evi istiyoruz!

Boşanmaları değil cinayetleri önleyin!

Tüm emek örgütleri kadın cinayetlerine karşı mücadeleyi programına almalıdır.

sosyalizm sohbetleri

Sendikalar neden önemli?

Türkiye'deki sendikaların mücadele düzeyi ya da müca-delesizliği sendikaların önemine dair birçok kuşkuyla düşüncenin doğmasına neden oluyor. Sendika 'varlığı da yokluğu da bir' şeklinde kurumsal yapıdan ibaret görülüyor. Türkiye'de işçi sınıfının ne yazık ki çok küçük bir kesimi sendikalarda örgütlü. Üstelik sendikalar da çeşitli 'renklerde' sınıflandırılıyor. Sendika bürokratlarının hükümete veya ana akım sola yakın olma durumuna göre sarı

veya kıvılcık olarak tanımlanıyor. Elbette bazı sendika liderlerinin, üyeleri olan işçilerin çıkarlarını kollamaktan çok patronlarla anlaşma eğilimi gösterdiği çok açık. Ancak Türkiye işçi sınıfının az olsa örgütlü olan kesimi de yoğun olarak 'kıvılcık' diye nitelendirilen sendikaların üyesi değil. Sendikaların bölünmüşlüğü veya işçi sınıfındaki düşük örgütlülük birçok nedenin sonucu. Ancak bugün yaşadığımız gerçeklik neden işçilerin sendikalarda örgütlenmesi gerektiğini bir kez daha orta-

ya koyuyor. Sendikaların önemi vazgeçilemez nitelikte. Gezi direnişi sürecinde sokağa çıkan genç, özel sektör çalışanlarının mesleki örgütlenmelerinin var olmayışı bunu gösterdi. Soma'da yaşanan katliamın ardından işçilerin sendika bürokratlarını deviren öfkesiyle başka bir şeyi gösterdi: Mesleki örgütlenme olsa da sendika liderlikleri işçilerin çıkarlarını kollamaktan uzaklaşabilir. İşçilerin sahip olduğu tek şey emek güçleridir. Sermaye ve emek eşit koşullarda değildir. Marx'ın 1866'da tespit ettiği şekliyle 'işçilerin sahip oldukları biricik toplumsal güç, sayıdır. Ne var ki bu sayısal güç, bölünmüşlük tarafından kırılır.' Sendikaların birinci görevi

sermaye ve emek arasındaki eşitsizlik karşısında, işçilerin günlük taleplerinin kazanılması için mücadele etmektir. Sendika hakkının damdan düşmediğini hatırlamak gerek. Bugün çok normal hatta bazen demode gelen sendikalar uzun süren müca-delelerin bir ürünü. Hayatını idame ettirebilmek için her gün işe gitmek zorunda olan işçilerin verdiği kavganın bir kazanımı. Çalışma saatleri, zam, ücret eşitliği, iş koşulları, iş güvenliği gibi aynı iş kolunda çalışan bütün işçilerin ortak derdi olan konularda bir güvence. Tek tek işçileri bir araya getiren yani birleştiren çalışma koşullarına dair sorunlara işçilerin bizzat kendi örgütlenmeleriyle verdikleri bir yanıt. İşçi sınıfı

örgütsüz oldukça iş güvenliği veya insanca bir ücret hakkını kazanmak çok zor. Her işyerinde, her fabrikada ve ofiste örgütlenmek, her sektöre sendikayı sokmak konusunda daha hırslı olan sendikalara ihtiyacımız var. Bu ihtiyacı karşılayamayan ve hareketin önünü tıkayan sendika yöneticilerine karşı mücadele de yine ancak işçilerin kendisinden gelecektir. Tekel direnişinden bu yana birçok kez sendika yöneticilerine karşı işçilerin yükselen tepkisini gördük. Bu öfke özellikle Soma'dan sonra yeni bir sendika liderliği kuşağını ortaya çıkaracak bir mücadelenin potansiyelini taşıyor.

Meltem Oral